

‘Is het bijzonder om gevoelige oren te hebben? Is dat je geheim?’

‘Ik heb deze uitzonderlijke gave sinds mijn tiende.’

‘Het is geen gave om zulke grote oren te hebben. Ik vind het een afwijking,’ antwoordt Robbe.

Alice kijkt hem strak aan.

‘Je bent recht voor de raap. Maar je koos de rode bel, dus zeg je altijd wat er in je opkomt.’

‘Je kreeg die gevoelige oren dus pas toen je tien was?’

Alice zucht: ‘Ik kreeg ze omdat ik ongehoorzaam was.’

‘Vertel,’ smeekt Robbe.

‘Een andere keer,’ zegt ze.

‘Dat is gemeen, je hebt het beloofd. Ik wil het nu weten!’

‘Je moet nu naar huis of je ouders worden ongerust,’ zegt Alice.

‘Mag ik terugkomen?’

‘Ja. Maar er is niet altijd taart,’ lacht Alice. Ze duwt het papiertje waarop ze iets krabbelde in zijn hand.

Als Robbe naar huis loopt, leest hij wat erop staat.

Hij kiest voor de rode bel.

02 GEVOELIGE OREN

Hoe kon ze weten dat ik uit de hele verzameling voor de rode bel zou kiezen? Zou ze helderziend zijn of zo? vraagt Robbe zich af.

Als hij de keuken binnenloopt, vraagt mama: ‘Waar heb jij uitgehangen?’

‘Ik heb een praatje gemaakt.’

‘Was je handen en kom aan tafel, je vieruurtje staat al een hele tijd klaar.’

Robbe heeft geen honger.

‘Geen trek? Ben je ziek?’ vraagt mama.

‘Mijn buik zit vol. Ik at taart bij Alice Betoet.’

‘Die mevrouw uit de straat?’

Robbe knikt.

‘Ze heet Alice Toet,’ zegt mama. ‘Niet Betoet. Je mag geen grappen maken over mensen die anders zijn.’

‘Waarom is Alice anders?’ vraagt Robbe.

‘Ze komt zelden buiten en ik zag haar nog nooit een

praatje maken met iemand. Ik kan nauwelijks geloven dat je taart bij haar hebt gegeten.’
‘Dat deed ik wel!’ roept Robbe.
Het blijft een tijd stil aan tafel.
‘Wist jij dat gevoelige oren bestaan?’ vraagt Robbe ineens.
‘Sommige mensen worden met gevoelige oren geboren. Of misschien heeft zo iemand een klap tegen de oren gekregen,’ antwoordt mama.
‘Mag je iemand een klap tegen de oren geven?’
Mama lacht: ‘Er zijn andere straffen zoals geen computerspelletjes of geen televisie kijken. Die werken trouwens heel wat beter.’
‘Kreeg jij soms klappen?’
‘Ik heb wel eens een tik tegen mijn bibs gehad, ja.’
‘Wat had je uitgespookt?’
‘Ik at mijn vieruurtje niet op,’ lacht mama.
Robbe eet met lange tanden zijn boterham op. Hij denkt aan Alice. Wat zou ze hebben uitgespookt?
‘Mag ik nog een keer terug naar Alice?’ vraagt hij.
Mama denkt even na.
‘Je moet het haar wel beleefd vragen.’
‘Ik weet zeker dat ze het goedvindt,’ lacht Robbe en

weg is hij.
‘Voor het donker thuis!’ roept mama hem na.

Robbe belt aan en wacht.
Alice glimlacht als ze openmaakt. ‘Ben je daar alweer? Weet je mama dat je hier bent?’
Robbe knikt. ‘Ik moet wel voor het donker terug thuis zijn.’
‘Kom binnen.’
‘Wat heb je uitgespookt dat je een klap tegen je oren verdiende?’ floept Robbe eruit.
Alice lacht: ‘Ik kreeg geen klap. Ik moest op mijn tiende verjaardag zonder taart en zonder eten naar bed.’
‘Krijg je gevoelige oren als je zonder eten naar bed moet?’
‘Kun je goed luisteren? Het is een lang verhaal.’
Robbe knikt zo hard dat Alice erom moet lachen.
‘Mijn gave heeft alles te maken met het beroep van mijn papa. Wat doet jouw papa trouwens voor de kost? Ik wil graag weten aan wie ik mijn verhaal vertel, het is tenslotte een geheim,’ fluistert Alice.
‘Mijn papa is boekhouder,’ antwoordt Robbe vlug. ‘Wat is je geheim?’
‘Ik vertelde het nog nooit aan iemand. Ik hoop dat je

kunt zwijgen?’

‘Ik zwijg als een graf.’

Hij maakt met zijn hand een gebaar alsof hij zijn mond op slot doet.

Alice zucht: ‘Vooruit dan maar. Mijn papa was gemeentebode in het dorp. Hij bracht boodschappen van de burgemeester naar de mensen en omgekeerd. Mijn papa moest ook de dieren op de boerderijen tellen. Dat vonden mijn vrienden belachelijk. Maar één keer in het jaar waren ze stikjaloers.’

‘Waarom?’

‘Mijn papa was de enige in het dorp die de sleutel had van het zijportaal van de kerk. Zo kwam hij in de trappenhal die naar de toren leidde.

Als het kermis werd, beklom hij de kerktoren. Hij moest de gemeentevlag door het hoogste venster naar buiten steken. De mensen dromden samen op het kerkplein. Als het hoofd van mijn papa bij het venster verscheen, zwaaide hij naar de menigte en kreeg hij een daverend applaus. Hij kon het hele dorp overzien. Na het applaus stak hij de vlag door het venster. En daar bleef die veertien dagen lang wapperen.’

‘Mocht jij mee?’

‘Ik heb de oren van mijn papa’s hoofd gezeurd. “Veel te gevaarlijk!” zei hij altijd.’

‘Wat is er gevaarlijk aan trappen beklimmen?’ vraagt Robbe verwonderd.

‘Daar kom je straks wel achter,’ zucht Alice. ‘Op een dag viel de eerste dag van de kermis uitgerekend op mijn tiende verjaardag.’

‘Je weet dat nog heel precies,’ zegt Robbe.

‘Zoiets vergeet je nooit. Ik hoopte dat ik eindelijk mee zou mogen, omdat het mijn verjaardag was. Maar nee ...’

‘Wat een pech,’ zucht Robbe.

‘Ik stond die dag tussen de menigte op het kerkplein. Ik was boos omdat ik niet mee mocht. Ik bekeek de mensen op het plein, alle ogen waren gericht op het hoogste venstertje van de toren. Niemand keek naar me, zelfs mijn mama niet, dus glipte ik weg en holde de trappenhal in, de trappen op. Ik weet niet hoeveel trappen er waren, maar het was een flinke klim. Toen ik voorbij de klokken kwam, hoorde ik in de verte de voetstappen van mijn papa. Hij kwam naar beneden gelopen.’

‘Wat deed je?’

‘Ik wilde me verstoppen, maar nergens was er een plekje.’

‘Heeft je papa je gezien?’

‘Niet op de feiten vooruitlopen! Ik ontdekte net op tijd wat ik kon doen. Ik trok me op aan de klepel van de grootste klok en ik bleef stilletjes hangen. Mijn papa liep langs de klok heen. Toen hij weg was, liet ik me naar beneden glijden en holde verder de trappen op.’

‘Was het een mooi uitzicht over het dorp?’

Alice knijpt de ogen dicht en zucht: ‘Ik kon er niet bij.’

‘Waarbij?’

‘Bij het venstertje. Het zat te hoog en mijn papa was er niet om me op te tillen. Hoe ik ook sprong, ik kon er niet bij. Er zat niets anders op dan weer naar beneden te gaan.’

‘Wat een pech,’ zucht Robbe.

‘En ... ik maak mijn verhaal een andere keer af,’ glimlacht Alice, terwijl ze uit het raam kijkt. Buiten schemert het al. ‘Ik geloof dat jij voor het donker thuis moet zijn.’

‘Verdorie, net nu het spannend wordt,’ sakkert Robbe.

‘En morgen is het weer school.’

Als Alice Robbe uitzwaait, zegt ze: ‘Na school ben ik er ook altijd.’

